

Bilag 7.

Fællesrepræsentationen for
de danske Sparekasser.

København, den 22. Februar 1938.

Til det fra Folketinget nedsatte Udvalg angaaende Forslag til Lov om
Gældsbreve m. m.

I Anledning af Forelæggelsen paa Rigsdagen af Forslag, dels til Lov om Gældsbreve, i hvis Kapitel 4 der gives Regler om Sparekassebøger, dels til Ændringer i Overensstemmelse med disse Regler af den gældende Sparekasselov, har Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser fra Repræsentanter for et betydeligt Antal middelstore og mindre Sparekasser i Provinsbyer og paa Landet modtaget en Henvendelse, der gør gældende, at Regelen i Forslag til Gældsbrevsloven § 33, Stk. 2, 1ste Punktum, (jfr. Forslag til Lov om Ændring af Sparekasselovens § 18), der bestemmer, at Udbetaling af det indestaaende paa en Sparekassebog til en uberettiget Ihænde-haver ikke virker frigørende for Sparekassen, hvis han ikke har opgivet det Navn, Kontoen lyder paa, vil volde disse Sparekasser meget betydelige Vanskeligheder, hvis Bestemmelsen ophøjes til Lov.

Under de Forhandlinger, der fandt Sted mellem den ved kgl. Kommissorium af 13. Juni 1932 nedsatte Kommission, der har udarbejdet Udkast til Lov om Gældsbreve, og Sparekassernes Fællesrepræsentation, blev det gjort gældende fra Sparekassesejde, at den hidtidige Ordning, i Overensstemmelse med de allerfleste Sparekassers Vedtægter med Hensyn til Legitimation ved Udbetaling paa Sparekassebøger, er, at der udbetales til den, der møder i Sparekassen med Bogen, uden at der kræves forelagt Bevis for, at Foreviseren af Sparekassebogen er berettiget til at hæve paa denne, medmindre der foreligger Omstændigheder, der indicerer, at Ihænde-haveren er uberettiget til at disponere over Kontoen. Denne Ordning foreslog Fællesrepræsentationen lovfæstet.

Heroverfor stod imidlertid Kommissionens Ønske om, at Fordringerne ved Sparekassernes Frigørelse ved Udbetaling skulde skærpes af Hensyn til Sikkerhedsmomentet for Indskyderne, uden at der dog kunde henvises til, at Erfaringerne med det gamle Ihænde-haversystem paa Grund af Misbrug, der er gaaet ud over Indskyderne, gjorde en saadan Skærpelse paakrævet.

Medens Kommissionen erkendte, at de *store Sparekasser* næppe kunde undvære den Frigørelsesregel, at Udbetaling sker til enhver, der møder med Sparekassebogen og opgiver Navnet, saa meget mere som der gives Udveje, hvis særlig Legitimation af nogle Indskydere skulde ønskes, gennem Nævnelse af aftalt Mærke eller gennem Aftale om, at der paa Kontoen kun kan hæves ved Checks, saa var det paa den anden Side Kommissionens Opfattelse, at det vilde være urimeligt i de *mindre Sparekasser*, hvor man kender saa at sige alle Indskyderne, at gennemføre som almindelig Regel, at Udbetaling kan ske til enhver Ihænde-haver. Der var efter Kommissionens Skøn ingen Trang til Lempelser i Legitimationsregler for saadanne Sparekasser. Der kunde i det højeste være Grund til at Hensyn til særlige Tilfælde at tillade Sparekassen at fraskrive sig Ansvar for Udbetaling til en uberettiget Ihænde-haver af Bogen, naar Sparekassen med tilbørlig Agtpaa-givenhed havde prøvet den mødendes Angivelse om, at han var Kontohaveren eller hans Fuldmægtig.